Jestliže tedy v daném případě st-l nebrojí proti uznané potřebě rozšíření ulice Palackého vůbec, ani v rozsahu, jak se to přehledným plánem děje, nemůže právem spatřovati v jednostranném rozšíření ulice té po straně západní porušení svého práva, plynoucího mu z ustanovení cit. § 1 zák. č. 88/20. Při tom je nerozhodné, z jakých důvodů se úřady rozhodly právě pro tento způsob řešení, a nebylo tudíž potřebí zabývati se námitkami, uplatňovanými ve stížnosti také proti správnosti těchto důvodů.

Č. 10.648.

Zaměstnanci veřejní: I. * Usnesení vlády z 15. července 1927 stran přikazování úředníků službou mimo vlastní osobní stavy (výnos předsednictva ministerské rady z 27. července 1927) nezakládá v bodu 10. samostatný nárok na diety. — II. * Ustanoví-li příslušný úřad úředníka způsobem, který odporuje předpisu § 6 plat. zák. č. 103/26, není ustanovení to neplatné.

(Nález ze dne 21. června 1933 č. 10.953.)

Věc: Ing. František Š. v Č. proti ministerstvu zemědělství o diety.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 26. července 1928 přidělilo min. zeměd. v dohodě s min. vnitra ve smyslu § 7 odst. 3 zák. č. 125/27 st-le, min. komisaře u býv. expositury min. zeměd. v Bratislavě, k obstarávání zemědělsko-technické služby lesní k politickým úřadům na Slov. O tom byl st-l vyrozuměn výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 21. srpna 1928 s tím, že ho zem. úřad přiděluje v důsledku tohoto opatření a v souvislosti s organisací politické správy okresnímu úřadu v M. a že poukázání služebních příjmů a deputátních požitků na novém služebním působišti a případná změna činovného bude provedena dodatečně. Dalším výnosem z 20. listopadu 1928 přidělilo min. zeměd. st-le zsp-é v Praze k vykonávání zemědělsko-technické lesní služby dohlédací u politických úřadů s tím, že služné st-lovo se nemění a činovné vyměřené pro skupinu míst A, do níž jest nové jeho služební působiště zařaděno, mu bude vypláceno v novém působišti. V důsledku tohoto opatření byl pak st-l výměrem zem. úřadu v Praze z 24. prosince 1928 přikázán službou k okresnímu úřadu (k okr. lesní inspekci) v Plzni a bylo mu poukázáno služné ročních 21.600 Kč, činovné ročních 4.344 Kč a cestovní paušál ročních 4.320 Kč od 1. ledna 1929. Nato byl st-l výměrem zem. úřadu v Praze z 25. dubna 1930 přeložen ze služebních důvodů z dosavadního působiště v P. k lesnicko-technickému oddělení u okresního úřadu v Č. s tím, že v jeho služebních požitcích nenastává změna žádná mimo činovné, které bude upraveno na částku stanovenou pro nové služební místo, to jest obnosem ročních 3.576 Kč.

Podáním z 23. prosince 1929 žádal st-l o vyplacení diet za exponování v částce 40 Kč denně počínajíc dnem 22. prosince 1928. Této žádosti nevyhověl zem. úřad v Praze výměrem ze 7. února 1930 v podstatě z důvodu, že přidělení resp. přeložení st-lovo nutno považovati za trvalé a nikoliv za dočasné.

Z výměru toho podal st-l odvolání, v němž uvedl, že názor zem. úřadu je nesprávný, poněvadž podle rozhodnutí min. zeměd. z 2. listopadu 1929 byl st-l ponechán v osobním stavu úředníků vyšší správní služby; nelze proto jeho přidělení k býv. zsp v Praze, potažmo okresnímu úřadu v P. považovati za trvalé, jelikož by to odporovalo § 6 zák. č. 103/26 a hlavně usnesení min. rady z 27. července 1927.« Odvolání to zamítl žal. úřad nař. výnosem.

Nss uvážil o stížnosti takto:

St-l se domáhal přiznání diet za exponování v částce 40 Kč denně od 22. prosince 1928 počínajíc. Podle toho uplatňuje st-l nárok na přiznání vedlejších požitků ve smyslu § 58 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., jednajícího o vedlejších požitcích a náležitostech, kterýž v odstavci 2 praví, že nárok na normální diety, na cestovné a substituční platy při konání služby mimo sídlo, jakož i na poplatky stěhovací řídí se předpisy o tom vydanými. Norma tato platí podle zák. č. 11/1918 Sb. a §§ 206 plat. zák. č. 103/26 i nyní. Takový předpis upravující nárok na diety pro exponované úředníky spatřuje st-l v usnesení vlády z 15. července 1927, sděleném přípisem předsednictva min. rady z 27. července 1927 a intimovaného oběžníkem min. zeměd. v Praze z 11. srpna 1927.

Leč v tomto směru se st-l mýlí, ježto ze znění a smyslu tohoto usnesení vlády vychází, že není míněno jako norma zakládající nárok úředníka na nějaké diety, nýbrž že má povahu pouhé interní instrukce pro podřízené úřady, jak mají postupovati při přikazování úředníků, zřízenců a pomocného personálu službou mimo vlastní osobní stavy.

Normu zakládající nárok na diety nelze shledati zejména ani v bodech 7 a 10 zmíněného usnesení vlády, stížností obzvláště dovolávaných. Bod 7 mluví o přidělování sil z jiného osobního stavu v případech mimořádné přechodné potřeby sil u toho kterého úřadu, ústavu nebo soudu nebo v tom kterém služebním obvodu nebo oboru a nad počet stanovený jako normální potřebu atd. Předpis ten neobsahuje však nijakého ustanovení o dietách pro exponované úředníky a vůbec žádné normy zakládající nárok na diety z důvodu jakéhokoliv. Ani z předpisu bodu 10 usnesení vlády nelze nic takového dovoditi. Předpis ten praví, že v případech zmíněných v předchozím odstavci, to jest v bodě 9 usnesení ad a) — jde-li o »přeložení« nebo »přikázání« službou na nové působiště, k úřadu, ústavu atd. — má býti vždy uvedeno, buďto, že s opatřením, o něž jde, jest spojena změna činovného, nebo, že změna činovného nenastává, poněvadž nové služební působiště jest zařazeno do téže skupiny míst; dále, že v případě uvedeném v bodu 9 ad b) usnesení vlády — to jest, jde-li o »přechodné přidělení«, přidělení na výpomoc, — jest uvésti, že přísluší zaměstnanci činovné podle dosavadního služebního působiště a že jest zároveň určiti diety, pokud zaměstnanci náležejí. Které diety to jsou, a za jakých podmínek diety příslušejí, nestanoví žádný bod cit. usnesení vlády a jest otázku tuto proto řešiti podle jiných norem o tom vydaných, jak patrno z citace bodu 10: »pokud zaměstnanci náležejí«.

Na podkladě těchto vývodů dospívá nss k názoru, že usnesení vlády z 15. července 1927 stran přikazování úředníků, zřízenců a pomocného personálu službou mimo vlastní osobní stavy (přípis předsednictva min.

rady z 27. července 1927), nezakládá v bodě 10 samostatný nárok na diety.

Pokud stížnost vytýká, že mělo zmíněné usnesení vlády býti st-li intimováno a spatřuje v tom, že se tak nestalo, vadu řízení, tu ani v tomto směru nebylo lze stížnosti přisvědčiti, poněvadž jednak nemá usnesení vlády z 15. července 1927, jak již shora bylo dovoděno, povahy závazné právní normy, nýbrž jest jen interní instrukcí či pokynem, jednak st-li usnesení toto je známo, jak patrno z té okolnosti, že přiložil opis cit. usnesení vlády k dnešní stížnosti.

Vytýká-li dále stížnost, že nejsou správnými vývody nař. rozhodnutí, že st-l ve svém odvolání neuvedl právního předpisu, o který opírá svůj nárok na vyplacení diet, a že naopak se dovolával zřejmě usnesení vlády z 15. července 1927, tu nelze námitku tuto uznati správnou, ježto nař. rozhodnutí praví, že nárok st-lův nutno posuzovati s hlediska předpisů o substitučních dietách, neboť kromě těchto předpisů není jiných, z nichž by st-l za okolností jím uvedených nárok takový mohl dovozovati. Tím však zřejmě žal. úřad vyloučil použitelnost i usnesení vlády z 15. července 1927, st-lem dovolávaného.

Dovolává-li se stížnost dále předpisu § 6 plat. zák. 103/26, jenž stanoví, že úředníci mohou býti ustanoveni pouze na systemisovaná služební místa a dále, že jest nepřípustno propůjčiti služební místo, jež není řádně systemisováno nebo není uprázdněno, nebo propůjčiti služební místo systemisované v jiném osobním stavu nebo pro jinou úřednickou kategorii bez současného přestupu úředníka do tohoto osobního stavu nebo kategorie, dedukuje-li stížnost z tohoto ustanovení, že stanovisko žal. úřadu stran přikázání st-le odporuje tomuto ustanovení, nelze ani v tomto směru uznati stížnost důvodnou.

§ 6 plat. zák. stanoví ovšem, že úředníci mohou býti ustanoveni pouze na systemisovaná místa služební, dále že propůjčiti služební místo, jež není řádně systemisováno, nebo není uprázdněno, nebo propůjčiti služební místo systemisované v jiném osobním stavu nebo pro jinou úřednickou kategorii bez současného přestupu úředníka do tohoto osobního stavu nebo kategorie, jest nepřípustno. Leč ze slov: »jest nepřípustno«, plyne, že toto ustanovení jest pouhou instrukcí pro úřady, jak si mají počínati při obsazování míst, že není tím však vysloveno, že by ustanovení úředníka příčící se tomuto instruktivnímu předpisu bylo neplatné nebo zmatečné.

I kdyby tedy ustanovení st-lovo bylo v rozporu s předpisem § 6 plat. zák., což nss neměl příčiny zkoumati, mohl by snad býti orgán, vydavší takové opatření proti instruktivnímu předpisu, brán v odpovědnost nadřízenými úřady nebo orgány, nemohlo by však provedené opatření, proti němuž nebyl vznesen nijaký opravný prostředek, býti uznáno neplatným neb neschopným právní moci.

Že by konečně příslušel st-li nárok na substituční diety, po případě na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti neb na diety z jiného důvodu, stížnost netvrdí; naopak st-l prohlašuje ve stížnosti, že nežádá diet substitučních. Diet z důvodu vedení dvojí domácnosti taktéž v řízení správním a v nynější stížnosti neuplatňuje. A pokud opíral a opírá st-l svůj nárok na diety pro exponované o usnesení vlády z 15. července 1927, tu bylo již shora dovoděno, že mu nárok takový nepřísluší.